Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 27 липня 2010 року № 28 (348)

КЕСАРЮ – КЕСАРЕВЕ

ВСЯ ПРАВДА ПРО КИРИЛА: "ВІН БОЇТЬСЯ!"

Богдана КОСТЮК,
кореспондент Радіо "Свобода"

"Під час перебування Патріарха Кирила у Національному заповіднику Софія Київська (ранок 26 липня), правоохоронці перекрили пішохідний рух довкола території заповідника. Кілька десятків віруючих, які прийшли послухати Патріарха, але не мали офіційних запрошень, були зупинені міліціонерами на вул.Володимирській (з обох боків від Святої Софії). А на моє запитання, чому так багато працівників МВС охороняють Кирила, один з офіцерів-"беркутівців відповів: "Так це ж не його територія – він боїться..."."

Отже російське православ'я на відміну від руського вирізняється тим, що натільний хрест виготовляється в повний розмір автомата Калашнікова з повним магазином набоїв, в гіршому випадку на додаток споряджається гумовим демократизатором, також у вигляді хреста, тільки останній носиться на поясі. Ще трішки і російський газ запахне ладаном. Бо сама РПЦ здається вже наскрізь просмерділася не тільки російським газом, а й імпортним підакцизним тютюном і алкоголем. Цікаво, а чи не стали внаслідок візиту цього знаного алкогольного імпортера в Україну українські винороби ексклюзивними постачниками кагору для РПЦ. А якщо не стали, то такий вояж заради самих проповідей видається не надто раціональним для такого прагматичного чоловіка як пан Гундяєв.

А щодо нас самих, то кожен такий візит перетворює нам нашу свободу в особливу цінність! Щоб цю цінність відчувати, саме як цінність і існують на світі всі ці Путіни, Гундяєви і їхня імперія.

ПОЗИЦІЯ

Володимир БОРЕЙЧУК:

"ЧЕРГОВИЙ ПРИЇЗД ПАТРІАРХА КИРИЛА Є СУТО ПОЛІТИЧНИМ, ЯК І ДВА ПОПЕРЕДНІ"

З приходом до влади Віктора Януковича російським посадовцям найвищого рангу припало до душі робити часті візити в Україну. Лише президент Російської Федерації Дмитро Медведєв двічі навідувався в Україну, приїздив і російський прем'єр-міністр Володимир Путін, однак найбільше полюбляє навідуватись в Україну Патріарх Московський Кирил, який, незважаючи на протести українців, активно насаджує ідею підпорядкування українських церков Російській православній церкві.

До чого може призвести така зацікавленість Україною московських можновладців, підкріплена лояльністю нинішньої української влади, запитуємо у заступника голови Конгресу Українських Націоналістів Володимира Борейчука.

– Пане Володимире, яка мета приїзду Патріарха Кирила, та чого слід чекати від його третього візиту в Україну?

– Московська церква завжди була заполітизована і підпорядковувалась владі. Недарма ж колишній російський президент Володимир Путін прирівняв Російську православну церкву до ядерного щита Росії. Черговий приїзд Патріарха Кирила є суто політичним, як і два попередніх. Головна мета цих візитів – не допустити об'єднання українських традиційних церков в єдину Українську Помісну Церкву з патріархатом у Києві. Засідання Священного Синоду в Києво-Печерській лаврі, освячення Спасо-Преображенського собору в Одесі, закладання капсули в основу церкви на території заводу "Південмаш" у Дніпропетровську та відзначення річниці Хрещення Київської Руси є лише прикриттям політичних імперських намірів Кремля.

Закінчення на 2-й стор.

УВАГА!

УКРАЇНА ВІДЗНАЧАЄ 1022-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ КИЇВСЬКОЇ РУСІ

Головним заходом Української православні церкви Київського патріархату, присвяченим Дню Хрещення Русі-України, буде Хресний хід, який відбудеться 28 липня, розпочнеться о 12:00 і пройде в центрі Києва від Володимирського патріаршого кафедрального собору (м.Київ, бульвар Т.Шевченка, 20) до пам'ятника Святому рівноапостольному князю Володимиру на Володимирській гірці.

Перед ходом в соборі о 10:00 Патріарх Київський і всієї Русі-України Філарет відслужить святкову літургію.

УПЦ Київського патріархату закликає "всіх, кому небайдужа доля Українського православ'я, взяти участь у хресному ході та молебні Святому князю Володимиру і таким чином продемонструвати прагнення українського народу мати єдину Помісну українську православну церкву".

Разом з тим Київська Патріархія ще раз нагадує всім, хто має намір взяти участь у Хресному ході, про недопустимість використання на ньому символіки політичних партій. Можливим є використання лише релігійної символіки, а також, враховуючи державний статус свята – символіки національно-державної.

* * *

У середу, 28 липня, у День Святого рівноапостольного великого князя Володимира, Архиєрейську Божественну Літургію у головному храмі греко-католиків у Києві вінчатиме чин освячення води у Дніпрі. На службу запрошуються усі священики і миряни Київської архиєпархії УГКЦ. У цей день Предстоятель УГКЦ звернеться до вірних з місця Аскольдової могили у Києві, де у храмі Святого Миколая Чудотворця відбудеться Молебень до Святого рівноапостольного великого князя Володимира та святкова духовно-мистецька програма.

* * *

Святкування річниці Хрещення Київської Русі, як і минулого року, проходить на фоні візиту до України Московського патріарха Кирила.

УПЦ КП та УГКЦ закликали вірних до толерантності і відмовилися від акцій протесту з нагоди приїзду в Україну Настоятеля Російської православної церкви.

Прес-центр Київської Патріархії
та Департамент інформації УГКЦ

ПОЗИЦІЯ

Володимир БОРЕЙЧУК:

"ЧЕРГОВИЙ ПРИЇЗД ПАТРІАРХА КИРИЛА Є СУТО ПОЛІТИЧНИМ, ЯК І ДВА ПОПЕРЕДНІ"

– У концепції "Русского міра", яка є програмою розвитку Російської православної церкви, сказано, що росіяни, українці та білоруси є одним народом. Наскільки адекватно в XXI столітті насаджувати такі імперські концепції?

– Концепція "Русского міра" є не стільки програмою розвитку російської церкви, як програмою Кремля щодо втягнення України, Білорусі та Молдови в новітню російську імперію. І черговий візит Кирила в Україну спрямований на реалізацію цієї програми. З приходом до влади команди Януковича Москва активізувала свою діяльність у цьому напрямку і має повне сприяння чинної української влади. Адже давайте згадаємо, що новообраного президента Януковича благословив саме Митрополит Володимир, який підпорядкований Російській православній церкві. Янукович вже тричі зустрічався з Кирилом, проте жодного разу не зустрівся з Патріархом УПЦ КП Філаретом, главою Греко-Католицької церкви Любомиром Гузаром, представниками Української Автокефальної Православної церкви та іншими очільниками релігійних громад.

Загалом концепція "Русского міра" для Російської Федерації є неперспективною, бо в цій державі проживають десятки мільйонів мусульман, буддистів та представників інших віросповідань. Тобто РФ аж ніяк не є моноетнічною та моноконфесійною державою.

– Російська православна церква виправдовує небажання вести діалог з Українською православною церквою Київського патріархату через її нібито неканонічність. Як Ви вважаєте, чи мають вони на це підстави?

– Якщо говорити про канонізацію церкви, то такі питання вирішуються не суто в церковній площині, а більше у політичній. Сьогодні Київський патріархат не може отримати статус автокефалії саме стараннями Російської православної церкви, яка не хоче втрачати свій вплив і фінансові надходження з України. Адже в Україні значно більше православних парафій, ніж у Росії.

В той же час РПЦ замовчує той факт, що з 1448 до 1589 року (а це 141 рік!) Російська православна церква була неканонічною.

– З чого, на Вашу думку, мав би починати свої візити Патріарх Кирило?

– Насамперед Російська православна церква мала б визнати Українську православну церкву Київського Патріархату, не перешкоджати об'єднанню українських церков та не втручатися у внутрішні справи незалежної Української держави. Патріарх Кирило мав би визнати Голодомор 1932–1933 рр. як геноцид української нації та вибачитися за мовчазну згоду московської церкви в часи, коли кремлівська влада нищила мільйони українців, руйнувала храми, а українських священиків розпинали на Соловках; сприяти поверненню в Україну ікон та інших церковних цінностей, пограбованих Москвою за роки окупації.

Під час своїх візитів Патріарх повинен поважати український народ, його історію, традиції, культуру. Християнство пішло саме з Київської Руси, яка прийняла хрещення 988 року, задовго до виникнення Росії та Москви. Перша літописна згадка про Москву не як про місто, а лише як перевалочний пункт купця Кучки, з'являється лише 1147 року, тобто більше ніж через півтора століття після Володимирового Хрещення. Московська (Російська) церква 1948 року помпезно святкувала лише 500-річчя свого заснування, тоді як 1988 року вже виповнилося 1000 років хрещення Київської Руси. Сьогодні через фальсифікацію історії Москва намагається шляхом підпорядкування української церкви ввести в оману українців та світову громадськість.

Слід також пам'ятати, що після поразки Мазепи під Полтавою 1709 року вже 1713 року Московія за наказом Петра I перейменовується на Росію, чим намагається приписати Московській державі історію Київської Русі.

– Як діяти у цій ситуації? Як відновити історичну правду?

– Один високопосадовець на моє запитання: "Як збудувати українську незалежну державу?" висловився так: "Дайте в руки школярам правдиву історію. І за 10 років вони зроблять те, що не здатна зробити жодна політична партія". Саме тому керівництво Росії та доморощені прихвосні Російської імперії, на кшталт Дмитра Табачника, так настійливо намагаються переписати історію України під диктовку Кремля.

Україна багато разів здобувала і втрачала свою державність. Проте нам не пощастило з північним сусідом – Росією, яка досі не може змиритися з тим, що Україна – незалежна держава. Без України Російській Федерації важко втримати себе навіть у нинішніх кордонах, адже історія цієї держави – це безкінечні загарбницькі війни. І жодна з 22 автономних республік, які входять до складу сучасної РФ, добровільно не увійшла до її складу, всі вони були поневолені. Сьогодні багато автономних республік, таких як Дагестан, Чечня, Інгушетія та ін., прагнуть незалежности.

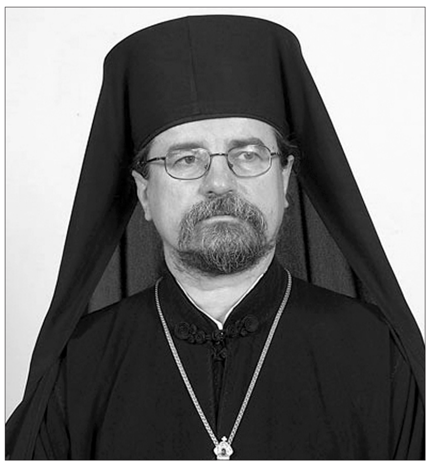
– Як Ви ставитесь до того, що в нашій державі так багато церков, підпорядкованих Московському патріархату?

– Сьогодні називати московськими церкви, збудовані в Україні, буде неправильно. Бо вони будувалися руками українців за українські гроші і по праву належать українському народу. А щодо підпорядкування, то це тимчасове явище. В Україні більш ніж достатньо церков, підпорядкованих Московському патріархату, для задоволення духовних потреб етнічних росіян, які є громадянами нашої держави. Натомість у Російській Федерації, де проживає не менше етнічних українців, аніж росіян в Україні, жодної церкви, підпорядкованої Київському Патріархату, немає. Єдина церква Київського Патріархату, збудована в Ногінську біля Москви, була брутально захоплена російським спецназом і перепідпорядкована Російській православній церкві. І така ситуація не лише в релігійних питаннях, а й у питаннях шкіл, книговидання, інформаційного простору тощо. Ми повинні будувати наші міждержавні стосунки не на позиціях "старшого брата", а на паритетних, цивілізованих засадах.

– Чим, на Вашу думку, може завершитися така експансія Росії в церковній, політичній, економічній сферах для нашої держави?

– Сьогодні Україна вже 19 років, як незалежна держава. Вона визнана світом, має Конституцію і всі атрибути державности. За цей час виросло нове покоління, яке не відчуло на собі російського імперського чобота. Помаранчева революція показала, що українці здатні захистити свою державність та власну гідність. Ми мусимо знати і шанувати свою історію, підтримувати українську Церкву, твердо відстоювати національні інтереси, жорстко реагувати на будь-які зазіхання на нашу незалежність. Якщо нинішня влада на чолі з Януковичем буде й надалі здавати українські позиції перед Москвою, то своє рішуче слово має сказати український народ.

Розмову вела Валентина ЯНЧУК

Архиєпископ УАПЦ Ігор (Ісіченко):

"ТВОРЦІ "РОСІЙСЬКОГО СВІТУ" РЕАНІМУЮТЬ ІМПЕРІЮ ЗЛА"

– Владико Ігоре, Московський патріарх Кіріл за півтора роки втретє навідався в Україну. Він всіляко дає зрозуміти, що тут він як удома і чинить, що забажає: дає вказівки на перейменування вулиць, запускає пробні камені – ідеї щодо статусу Києво-Печерської Лаври тощо. Проте Україна – не Росія, як би цього не прагнули кремлівські наполеончики разом з Кірілом. У який спосіб, на Вашу думку, українці можуть довести до відома тісно оточеного охоронцями московського церковника, що він в Україні – гість?

– На жаль, нині патріярх Кирило приїздить власне як господар – як духовний лідер теперішньої української влади. Не викликає сумніву, що в подяку за відверту підтримку на виборах влада прийматиме патріярха на найвищому рівні. І без зміни політичної ситуації в Україні домоґтися від гостя ґречної поведінки в нашому домі навряд чи реально. У будь-якому разі приїзд патріярха Кирила – це виклик для кожного з нас, українців. Адекватна реакція на цей виклик може бути одна: пошана до гідности один одного, плекання національної солідарності, припинення політичного балагану й спільний захист громадянських свобод. Але фундаментом до всього має бути тверде усвідомлення власної ідентичности – релігійної, культурної.

– Хотілося б почути з Ваших вуст короткий курс церковної історії. Коли виник Київский патріархат і коли Московський? Скільки років Московська церква була не визнаною Вселенським патріархатом? Чому і коли Київський патріархат став підпорядковуватись Московському?

– Уважного й наполегливого читача лише відішлю до свого докладнішого курсу церковної історії, опублікованого вже, здається, вчетверте харківським видавництвом "Акта" – "Історія Христової Церкви в Україні". Схематично ж можна нагадати, що Київська митрополія була створена завдяки багатовіковій праці візантійських місіонерів на північ від Чорного моря не пізніше 1037 р. Коли саме, ніхто з істориків не зможе сказати, – існують лише гіпотези. Але вже 1037 р. в Києві закладається Софійський собор (залишу археологам доводити більш раннє датування), відтак же й митрополича кафедра мала остаточно затвердитися в Києві. Характерно, що в княжі часи поряд із Софією Київською будуються Софійські собори в Полоцьку й Новгороді Великому – як архиєпископські кафедри. Тож для етнічних меншин у Київській митрополії було передбачено власні архиєпархії.

Та з початком творення в Заліссі нового етносу на базі слов'ян, фіно-угрів і тюрків та формування відповідної до їхньої ментальности державної структури, Володимир-Суздальського князівства, в XII ст. починаються й спроби відірвати церкву цього князівства від Руської (тобто Української) митрополії. Константинопольська Церква не пішла на це і володимир-суздальські землі лишилися під юрисдикцією київського митрополита. Тоді, скориставшись руйнуванням Києва 1240 р., князі Залісся починають переманювати до себе предстоятелів Київської Церкви. З кінця XIII ст. виникає ситуація, коли, зберігаючи титул "митрополита Київського і всієї Руси", українські першосвятителі жили поза Руссю (її межі проходили через теперішню Курщину й Брянщину) – у Володимирі, а потім у Москві. Після спроб відновити канонічний порядок стається поділ Київської митрополії на дві частини. Греки назвали їх так, як називали свою батьківщину й еллінистичні колонії (Малу Елладу й Велику Елладу): Мала Русь і Велика Русь. Тільки греки називали Русь "Россіа". Отже, Мала Росія означало материкова, корінна Русь, а Велика Росія – землі, колонізовані й навернені русинами-українцями.

Співіснування двох митрополичих центрів закінчилося розривом між ними. Скориставшись із прийняття митрополитом Ісидором Флорентійської унії 1439 р., Московська Церква 1448 р. проголосила розрив із Константинопольською Церквою-Матір'ю й утворила автокефальну (самоврядну) митрополію. Київська ж митрополія продовжувала лишатися в складі Константинопольської Церкви. Хоча вона користувалася цілковитим самоврядуванням, а залежність від Вселенського Патріярха обмежувалася поставленням митрополита.

Московська автокефальна Церква фактично не була канонічно визнаною аж до 1589 р., коли Вселенський Патріярх Єремія Транос був змушений згодитися на визнання самопроголошеної автокефалії та на піднесення глави Московської церкви в патріярший сан. Це стало одним із стимулів прийняття більшістю українських і білоруських єпископів 1596 р. унії з Римом.

Закінчення на 5-й стор.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

АКТУАЛЬНО

БЛАЖЕННІШИЙ ЛЮБОМИР: "ЗА КНЯЗЯ ВОЛОДИМИРА БУЛА ОДНА ЦЕРКВА"

"За князя Володимира була одна Церква. І через нашу людську неміч вона існує сьогодні в чотирьох гілках. Але, наголошую, то є одна Церква". Таку думку висловив Глава УГКЦ Блаженніший Любомир в інтерв'ю газеті "Голос народу", що виходить у м.Чортків Тернопільської области.

У відповідь на запитання газети про перспективи об'єднання українських гілок православ'я у Єдину Помісну Церкву Глава УГКЦ зауважив, що у вирішенні цього питання слід враховувати українську ситуацію і бачити його на далеко ширшому фоні: "Ми знаємо, що є 15 автокефальних автономних православних церков у світі різної величини. Скажімо, Московська – найбільша чисельно, є значно менші. Але у нашому випадку, коли ми говоримо про одну помісну Церкву в Україні, ми відкликаємося до нашої історії, а наша історія є давньою", – сказав Блаженніший Любомир.

Пояснюючи свою позицію, Першоієрарх Церкви звернувся до всім відомої дати – 988 року, коли з доручення рівноапостольного князя Володимира для тодішньої Київської Русі було уведено християнство як державну релігію: "Мусимо пам'ятати, що Володимир перше хотів об'єднати вже велику тоді Київську державу при помочі поганства. Він навіть збирав у Києві різних перунів і інших ідолів. Але дуже скоро переконався, що нарід вже того не прийме! Доба поганства минулася! – наголосив Блаженніший Любомир. – За ним стояла бабуня Ольга – християнка. За ним стояв князь Аскольд. За ним стояла історія, яка сягала двох тисяч років, коли на території України, не з нашої вини, загинув мученицькою смертю папа Климентій І".

Як зауважив Блаженніший, "хоча ми і кажемо: "три православні і одна грекокатолицька", – це не є правильно. Є одна Церква. Тільки ми, люди, її поділили. І тепер нам треба шукати шлях до тої первісної спільноти. Але не в той спосіб, щоб іти назад. Ми мусимо шукати нашої спільної єдности, виходячи із наших коренів, але дивлячись вперед: як би ми могли знайти спільну дорогу; як би ми могли знайти дорогу один до одного", – сказав Глава УГКЦ.

Прогнозуючи шлях до єдності, Першоієрарх греко-католиків зауважив, що "легко воно не іде. З різних причин. Знаєте – вже сам поділ Церкви, то є трагедія. Легко розколоти, але дуже трудно зліпити". Як зазначив Глава УГКЦ, "дехто каже, що то взагалі фантазія, утопія – думати про якусь одну Церкву в Україні. Я так не думаю. Треба тільки дуже цього хотіти. Наголошую, дуже хотіти. І тоді подолати самих себе".

На думку Блаженнішого Любомира, єдності немає, бо "ми не можемо самих себе подолати. Ми впираємось, шукаємо оправдання, чому ми маємо бути необ'єднані... І говорячи про Єдину Православну Помісну Церкву, нехай вже навіть якби цих три гілки зійшлися разом – то вже буде колосальний крок вперед. Але ми нині, мені здається, мусимо йти маленькими крочками. Потрошки, потрошки. Крок за кроком. Потрошки... І при Божій помочі, не за нашими людськими силами, але при Божій помочі – повертаючись назад чи від створення знову отого, що було первісно. І то є цілком можливо", – сказав Глава УГКЦ Блаженніший Любомир чортківській газеті "Голос народу".

Нагадаємо, що 12–14 липня Глава УГКЦ Блаженніший Любомир перебував з душпастирським візитом у Чорткові, де взяв участь у святкуваннях з нагоди 10-річчя від утворення Бучацької єпархії УГКЦ. Також тими днями у Чорткові вперше відбулося засідання Митрополичого Синоду УГКЦ.

ЗАЯВА
Конгресу Українських Націоналістів

Візит Патріарха Кирила в Україну, в котрий раз, засвідчує політичну заангажованість нинішнього керівництва Російської православної церкви та спроби маніпулювати громадською думкою українців.

Заява очільника РПЦ Кирила (Гундяєва) про те, що націоналізм є деструктивним явищем, який призводить до страждання людей, є відвертою неправдою і маніпуляцією із використанням радянських тоталітарних штампів.

Щонайменше дивно чути подібні висловлювання від пропагандиста радикального імперського російського шовінізму. Адже відомо, що Патріарх Кирило в основу розвитку Російської православної церкви поклав концепцію "Руского міра". Мета якого знищення національної ідентичності українців і білорусів та втягнення України, Білорусі та Молдови в новітню російську імперію. Чого варті його тези про те, що українці, росіяни і білоруси продовжують залишатися одним народом, який приймає "російську духовну і культурну традицію як основу своєї національної ідентичності". А однією із головних підвалин "Руского міра" є "російська культура і мова".

Конгрес Українських Націоналістів переконаний, що ідеологічна концепція програми РПЦ "Рускій мір" є яскравим проявом російського шовінізму, який Патріарх Кирило завзято насаджує в Україні. Політика РПЦ та її Патріарха Кирила в Україні не сприяють консолідації української нації, несуть загрозу незалежності українській державі, її цілісності.

В той же час, Патріарх чомусь не засуджує російського прем'єр-міністра Володимира Путіна, який під час спільної конференції з Ангелою Меркель у Москві назвав себе та президента Росії Дмитра Медведєва націоналістами.

Нам прикро, що президент України Віктор Янукович воліє не помічати українофобської позиції РПЦ та особисто Патріарха Кирила, ба більше він отримує з його рук найвищу нагороду РПЦ орден князя Володимира І ступеня, за зміцнення православ'я.

Конгрес Українських Націоналістів наголошує, що націоналізм – це природне прагнення кожної нації до самоствердження і державотворення. Так, сучасні українські політологи вважають, що "український націоналізм – це світогляд, центральним елементом якого є визнання незаперечності, природності права на існування та легітимності націй загалом і української нації зокрема". Зрозуміло, що для Патріарха Кирила, такий націоналізм несе загрозу існуванню його "Руского міра", а відповідно і Російської імперії.

Слава Україні! Героям Слава!

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів

ПОБУДОВА ТАК ЗВАНОГО "РУССКАГО МІРА" В УКРАЇНІ ВЖЕ РОЗПОЧАЛАСЬ

Як і було анонсовано Київська міська організація КУН разом зі столичними осередками УНП та УНА-УНСО у понеділок провели імпровізовану прес-конференцію просто неба біля стін Святої Софії. Повідомлення щодо проведення акції було подано до КМДА в установленому порядку та вчасно.

Реалізовуючи своє конституційне право на свободу слова та мирних зібрань, учасникам прес-конференції довелось прямо-таки продиратись через чисельні загородження та ряди ОМОНу, які стояли цього ранку на Софійському Майдані. Справа в тому, що саме у цей час прибулий до України московський Патріарх Кирило (Гундяєв) перебував всередині української святині.

Як тільки прес-конференція розпочалась, ОМОН по команді вмить оточив її щільним кільцем. З огляду на задекларовану Гундяєвим концепцію побудови так званого "русскаго міра", присутнім на пресс-конференції журналістам було наголошено та наочно показано, що являє собою цей "мір". Поліцейщина, утиски прав та свобод громадян, нищення усього українського – ось що таке "русскій мір", в лабетах якого, до речі, українці вже перебували. Учасники прес-конференції через ЗМІ застерегли українців від повторення минулого.

Крім цього, було наголошено на необхідності мати власну єдину помісну православну церкву, кістяком якої має стати УПЦ Київського Патріархату, як найчисельніша серед українських конфесій. А гуманні, на перший погляд, проповіді головного московського батюшки є нічим іншим як звичайним каптуром, який накинуто на ту ж саму, незмінну московську імперську політику. "Русскій мір" в Україні не пройде – наголосили на останок учасники прес-конференції.

Прес-служба КМО КУН

КОРОТКО

КУН: ЗАЯВА ЛУЖКОВА ПО СЕВАСТОПОЛЮ – ІСПИТ НА ЗРІЛІСТЬ ДЛЯ ЯНУКОВИЧА

Конгрес Українських Націоналістів вимагає від СБУ відновити для мера Москви Юрія Лужкова статус персони нон грата в Україні. Про це повідомив заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук, коментуючи чергову заяву Лужкова про те, що Севастополь має належати Росії.

"Обурює не стільки заява Лужкова – відомого українофоба, а позиція теперішньої української влади, яка дозволяє своїм московським друзям зазіхати на територіальну цілісність нашої держави", – наголошує Володимир Борейчук.

На думку політика, якщо Президент Янукович жорстко не відреагує на територіальні претензії мера Москви, то це означатиме, що Віктор Янукович морально вже готовий стати губернатором Малоросії у складі РФ.

"Подібні заяви Лужкова та інших штатних провокаторів Кремля є іспитом на політичну зрілість Віктора Януковича як Президента Української держави", – переконаний заступник голови КУН Володимир Борейчук.

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПАМ'ЯТІ ОЧОЛИВ СПЕЦІАЛІСТ З ІСТОРІЇ КПРС

Кабінет міністрів призначив Валерія Солдатенка головою Українського інституту національної пам'яті.

Про це повідомляє Департамент інформації та масових комунікацій Секретаріату Кабінету міністрів України, – інформує УНІАН.

Нагадаємо, наприкінці червня уряд звільнив Ігоря Юхновського з посади виконуючого обов'язки голови Українського інституту національної пам'яті.

Крім того, відомо, що на цю посаду претендував віце-прем'єр-міністр України з гуманітарних питань Володимир Семиноженко, якого теж відправили у відставку.

Довідка

В.Солдатенко – історик, член-кореспондент Національної академії наук. Народився 1946 р. в м. Селидове Донецької області. 1970 р. закінчив історичний факультет Київського державного університету ім. Шевченка. З 1976 р. до 1984 р. працював старшим науковим співробітником Інституту історії партії при ЦК Компартії України – філіалу Інституту марксизму-ленінізму при ЦК КПРС. У 1984–1988 рр. очолював кафедру історичного досвіду КПРС Київської вищої партійної школи. З 1988 р. до 1991 р. – завідувач відділу історико-політичних досліджень Інституту політичних досліджень ЦК Компартії України. З 1992 р. до теперішнього часу – завідувач відділу етноісторичних досліджень Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім.І.Кураса НАН України.

УКРАЇНА ВПЕРШЕ ЗАСТУПИЛА НА ЧЕРГУВАННЯ У СИЛАХ РЕАГУВАННЯ НАТО

Україна вперше заступила на чергування у Силах реагування НАТО 15 ротації.

Підтвердженням цього став лист подяки, який передав українській стороні Верховний головнокомандувач Об'єднаних збройних сил НАТО в Європі Джемм Ставрідіс, повідомили у вівторок у Брюсселі в місії України при НАТО.

Зокрема, в листі наголошується, що Україна – перша країна-партнер, яка виділила свої сили і кошти для чергування у складі Сил реагування НАТО.

У повідомленні наголошується, що сили і засоби 15 ротації, включно з українським підрозділом, у повному обсязі пройшли сертифікацію і завершили підготовку до чергування на період з липня до грудня цього року.

Механізм залучення українського підрозділу відповідатиме національному законодавству України.

Оксана ПАХЛЬОВСЬКА

ЛИЧИНА РОСІЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ

МАЗЕПА І ТОЛСТОЙ – ОБОМ АНАФЕМА!

До приїзду Патріарха Кіріла в Україну

Чергова психодрама в православному світі: необхідно терміново перейменувати вулицю Мазепи! "К нам едет ревизор!" До Києва приїздить Патріарх Кіріл – продовжувати розбудову "русского мира". Духовне керівництво Києво-Печерської Лаври вирішило, що сан і велич Патріарха не дозволяють йому проїхати вулицею страхітливого "зрадника", "відступника" Мазепи, справжнього "Юди", проти якого Сама Російська Церква проголосила анафему і щороку вже впродовж століть у першу неділю Великоднього посту проклинає його з амвонів усіх церков Росії. Політична спекуляція переборола здоровий глузд: київська влада зробила "под козирьок" і перейменувала. Правда не всю, а лише половину.

Церква Віри проти Церкви Влади

Запитання для андерсенівського хлопчика, здивованого голими сідницями короля: в чому ж полягало "зрадництво" Мазепи? Наприклад, у розбудові української освіти – елітарної і водночас демократичної, освіти, відкритої на європейську науку і приступної для всіх суспільних станів. У Києві, Чернігові, Переяславі, в інших містах і навіть селах України завдяки Мазепі поставали школи, бурси, друкарні. Мазепа перетворив Київську колегію на Академію: реформована за часів гетьманування Мазепи, Академія була першою вищою школою для всіх православнослов'янських народів, квітучим центром філософії, поезії, театру, музики, живопису, архітектури, природничих наук. Тут викладання велося латиною, тут вивчалися разом з церковнослов'янською мовою польська, давньогрецька і єврейська, а згодом і німецька та французька. Тут закладалися основи плюралізму й толерантності української культури.

А в чому полягав "благотворний" вплив Росії на українську освіту й науку? В руйнації "оних". 1720 року Петро I заборонив друк, а потім і викладання українською, "дабы народ малороссийский не почитал себя отличным от великороссийского". Були вилучені з викладання польська й латина. На заборонені й проголошені "єретичними" книжки українських авторів було накладено... "прокляттю и анафему, не точию сугубо и трегубо, но и многогубо". А при німкені Катерині вже й служби дозволялося правити лише "голосом, свойственным российскому наречию". Натомість просвітницькі сили були забрані до Москви й Петербурга. Так зі славетного наукового центру Академія перетворилася на провінційну школу православної схоластики, щоб у радянські часи і взагалі стати жалюгідним військово-морським училищем.

Також "зрадник" Мазепа прагнув об'єднання України – аби злютована вірою і культурою соборна країна мала більше сили протистояти ворогам. Російські ж владці рвали на шматки тіло України і розплачувалися ним у своїх міжнародних торгах – чи йшлося про "Вічний мир" 1686 року, коли Україна була поділена між Річчю Посполитою та Московією, чи про поділ її – разом з Польщею – між Російською та Австро-Угорською імперіями наприкінці XVIII ст. І "нєсть" тим поділам числа.

Чи візьмімо церкву. "Зрадник" Мазепа залишив по своєму життю "мазепинське Бароко" – грандіозний духовний і архітектурний спадок. Своїм коштом та коштом військового скарбу гетьман спорудив близько тридцяти церков, а також відбудував найцінніші пам'ятки княжої доби. Відновив Києво-Печерську Лавру та Софійський собор, побудував Софійську дзвіницю. Ще й Церкві Гробу Господнього в Єрусалимі переслав срібну плиту...

А "братні" російські комуністи заклали динаміт – і зірвали в повітря багатостолітню християнську культуру України.

Одне слово, Російська Церква проголосила анафему будівничому української церкви та української освіти, провіднику свободи і соборності своєї нації, архітектору європейської України.

Лише Мазепа "міг вирвати Україну з хаосу Руїни, знаходити компроміси з протиборчими таборами, будувати і створювати, перемагати і об'єднувати", – пише російська дослідниця Тетяна Таїрова-Яковлєва у своїй книжці "Мазепа" в серії "Жизнь замечательных людей" (2007). І далі: "Дивно, як політична вистава з анафемою, влаштованою Мазепі Петром I для здійснення певних завдань, на три сторіччя вкорінялася в свідомості більшості російських істориків. Прокляття "зради" – звинувачення, яке сприймалося сучасниками лише як привід для знищення автономії України, – набуло форми аксіоми і незаперечного гріха".

Політична анафема – результат політизованого російського православ'я. Впродовж століть – від Івана Грозного і далі – в Росії знищувалася церква віруючих і творилася церква влади.

Закінчення на 7-й стор.

ВІЗИТ МОСКОВСЬКОГО ПЕРШОІЄРАРХА – ЗАСТЕРЕЖЕННЯ ВІД НЕБЕЗПЕЧНИХ ТЕНДЕНЦІЙ ПОСТСОВЄТСЬКОГО ПРАВОСЛАВ'Я

Заява архиєпископа Харківського і Полтавського Ігоря (УАПЦ) з приводу візиту в Україну Патріярха Московського Кирила

Візит предстоятеля братньої Православної Церкви мав би стати духовним святом для всіх християн України, історично пов'язаних із Київською Церквою. Адже перебування в нашій гостинній країні глави Московської Церкви засвідчує вселенський характер сучасного православ'я, а водночас нагадує нам про успіх українських місіонерів, котрі протягом XI-XVIII ст. здійснили провіщення апостола Андрія Первозваного й навернули до Христової віри поганські племена на неозорих просторах від Балтійського моря до Амуру. Молитовна зустріч православних християн різних юрисдикцій, таких близьких за історією, обрядом, сакральною культурою, мала б зміцнювати єдність братів у Христі, стати тріумфом євангельської любови.

Чому ж так стається, що кожен візит московського першоієрарха в Україну все більше розколює націю, ділить православну спільноту за чинниками цілком позацерковними? Чому, попри наполегливі прагнення пропагандистів виявити пастирський характер візитів, усе виразнішими стають їхній політичний зміст і підпорядкування праґматичній меті відновлення Російської імперії? Чому найбільш радіють цим візитам представники радикальних лівих, необольшевицьких політичних рухів, що рвуться зустрічати московського гостя з гаслами, на яких визнають себе "малоросами"?

Постсовєтський простір, де вихідці зі старої комуністичної бюрократії здійснюють злочинний експеримент для відновлення імперії зла, виявився готовим залучити й зберегти Церкву. Але лише за однієї умови – Церква мала б слухняно виконувати замовлення політичних та економічних еліт, прийняти на себе державотворчі функції, підтримувати ілюзії соціальної справедливости й демократизму суспільного устрою. До Церкви знов адресується підступний заклик, звернений дві тисячі років тому до її Небесного Глави: "Це все Тобі дам, якщо впадеш і мені Ти поклонишся!" (Мт. 4:9). Перед ієрархією, священством, перед усією повнотою Христової отари постає давній болючий вибір: кому ж служити, Богові чи мамоні?

Патріярх Кирило несе в Україну образ потужної, успішної, багатої релігійної організації, включеної до верхівки криміналізованої буржуазно-чиновницької ієрархії. Цей образ чудово виглядає в медійному світі прихильних до Московського Патріярхату засобів масової інформації, заворожує стужілих за облудним комуністичним минулим пенсіонерів та перейнятих комплексами власної меншовартости високопосадовців. Однак цілком інакше сприймається він у світлі євангельської настанови: "По їхніх плодах ви пізнаєте їх" (Мт.7:16). Войовнича проповідь своєї виключности на противагу євангельській покорі, ненависть до опонентів на противагу заповіді любови до ближнього й навіть до ворогів, моральний релятивізм, культ багатства й сили, дух конкуренції, зневага до історичної спадщини України, лицемірне святенництво – ці тенденції щодалі більше посилюються в спільноті, очолюваній патріярхом Кирилом. І це змушує замислитися над характером його місії в Україні. А замислившись, пригадати, як у лоні формально православної Російської імперії сто років тому визрівала найстрашніша в історії людства тоталітарна ідея, жертвами поширення якої стали мільйони православних християн, – большевизм.

Візит патріярха Кирила й пов'язана з ним інформаційна кампанія мають свій сенс для української православної спільноти як застереження від небезпеки секуляризації Церкви, від підміни евангельських цінностей світською системою вартостей, від утечі від жертовного служіння ближньому в простір релігійних воєн і боротьби за сфери політичного впливу. Коли поділеній нині українській православній спільноті судилося вирости в єдину Помісну Церкву, спадкоємно пов'язану з Київською митрополією Вселенського Патріярхату й покликану здійснювати апостольську місію в постіндустріяльному світі, то ця перспектива відкривається на шляхах, що простяглися осторонь від показових маршрутів подорожей патріярха Кирила. "А путь праведних – ніби те світло ясне, що світить все більше та більш аж до повного дня!" (Пр. 4:18)

† Ігор ІСІЧЕНКО,
архиєпископ Харківський і Полтавський
УАПЦ

КИРИЛО ВІДШТОВХНЕ УКРАЇНСЬКИХ ВІРЯН ВІД РПЦ І УПЦ (МП)

Політичне забарвлення архіпастирської поїздки глави Російської православної церкви (РПЦ) Патріарха Кирила до України і "його ідея" російського світу "відштовхне проукраїнських парафіян Української православної церкви (Московського патріархату) від УПЦ. Так вважає глава Української православної церкви Київського патріархату (УПЦ– КП) Філарет (Денисенко).

"Що більше буде політики в діях Кирила, то більше він відштовхуватиме від УПЦ (МП) та РПЦ українських вірян. Тому що вони побачать, що вони належать до Російської церкви, а не до Української. А назва "Українська..." – лише вивіска", – сказав глава УПЦ-КП в інтерв'ю тижневику "Фокус", пише Інтерфакс-Україна.

При цьому він наголосив, що в УПЦ-КП спокійно сприймають приїзд патріарха Кирила до України. "У боротьбі за вплив на українське православ'я Кирило принесе нам більше користі, ніж собі", – зазначив Філарет.

Відповідаючи на запитання про те, чи не є глава РПЦ посередником у контактах президента України Віктора Януковича з його російським колегою Дмитром Медведевим, глава УПЦ-КП висловив думку: "Янукович не потребує посередників – він може безпосередньо виходити на Медведева. Тим більше, у них хороші стосунки. Так що саме Янукович потрібен Кирилу".

Коментуючи питання автокефалії Української церкви, глава УПЦ-КП Філарет зазначив: "Вона (автокефалія, – *ред.*) вже є. Справа тепер у її визнанні. І визнання буде, тільки ми не знаємо, коли". Він також додав: "Для Української церкви не має значення, хто стане її патріархом, коли вона буде єдиною і буде визнана автокефальною. Об'єднання може відбутися на Соборі. І Собор обере єдиного патріарха для Української церкви. І не має значення, хто це буде – Петро, Іван, Михайло, Володимир або Філарет. Головне – об'єднатися".

Патріарх Кирило носить годинник марки Breguet за 30 тисяч євро.

ГЕОПОЛІТИКА

Володимир МАНЬКО

ІДЕЯ-ФІКС ПАТРІАРХА КИРИЛА

Непроханий гість гірше татарина.
Народне прислів'я

З 20 до 28 липня екзальтований російський Патріарх Кирило (Гундяєв) здійснює свій черговий вояж в Україну. З нудотою спостерігаємо, як неукраїнська влада, яка при владі в Україні (даруйте за каламбур), чимдуж співає осанну своєму "духовному патрону". Учорашні вуличні наперсточники – теперішні глитаї з Партії регіонів, учорашні комсомольські вожаки – теперішні адепти Сталіна з КПУ – та їхнє різнокольорове охвістя наввипередки мчать віддати низький уклін "головному батющці".

В одній лютневій програмі "Свобода слова з Євгеном Кисельовим" на телеканалі "Інтер" було унаочнено результати серйозного соціологічного опитування щодо приналежності православних громадян України до тієї чи іншої православної конфесії. Результати були дещо несподіваними. Виявляється, що 18% опитаних позиціонують себе з УПЦ КП, 17% з УПЦ МП, а 30% не прив'язують себе до якоїсь певної конфесії. Один московський батюшка, котрий був присутній в студії, побачивши результат, перехрестився.

Вказані цифри перегукуються з даними, які навів Патріарх УПЦ КП Філарет в інтерв'ю минулого літа. Пропоную до уваги його цитати – "Насьогодні УПЦ КП має в Україні 30 єпархій та ще 5 закордонних. Тобто 35 єпархій, до складу яких входять 4500 парафій. Усього парафіян нашої конфесії – близько 14,5 мільйонів чоловік. Для порівняння наведу дані щодо УПЦ МП. Це близько 9000 парафій та 9,5 мільйонів парафіян. По Києву, згідно з соціологічним опитуванням, 52% опитаних православних віднесли себе до парафіян нашої конфесії та лише 8% до УПЦ МП". Додати нічого.

Тож, маючи такий розклад, що приготував для українців громадянин Росії Гундяєв у своєму "сакральному саквояжі"? Чого хоче мордвин від нас, слов'ян? Абсолютно зрозумілим є те, що візит Кирила є перш за все політичним. Поширити російську експансію чимдалі на захід та закласти фундамент для постання в Україні "русскаго міра" – ось завдання, яке йому поставлено. Він помилково переконаний, що поставлено Богом. Та все ж головне – заволодіти нашим Києвом. Очільник російського православ'я у вислідi своїх візитів бачить фрагментовану Україну, таку, щоб кремлівським ліліпутам було як поглинути її частинами. Бо якщо одразу цілою, то либонь, подавляться.

Мудрагель Кирило до українського питання ставиться по-російськи лапідарно – він просто не вбачає різниці поміж росіянами та українцями. Непроханий гість стверджує, що не відчуває себе іноземцем у Києві. Авжеж. Бо минулого року, наприклад, під час його візиту до столиці, коли юрма протестуючих проти нього українців скупчилась на Європейському майдані, щоб у свій спосіб "привітати" батюшку, кортеж з його персоною різко змінив маршрут та попрямував до Володимирської гірки іншим шляхом. Бо якби проїхав почерез Європейський майдан, то напевно відчув би себе не просто іноземцем, а й повноцінною персоною нон-грата.

Щоб фрагментувати Україну, Кирилу необхідно нав'язати певній її частині свою оптику, себто своє бачення процесу. Будучи особистістю вüзливою, йому це таки часом вдається. З майже голлівудською посмішкою він повчає українців, як потрібно жити, нав'язуючи чужинські нам ідеологеми. При цьому відбувається аберація суспільної свідомості українців їхнього "перекодування". Життєствердна кода української нації руйнується, оптика, через яку ми бачимо буття, викривлюється. Торкаючись духовного аспекту візиту Кирила, констатуємо, що й на цьому відтинку суспільного життя українці втрачають. Втрачають справжню сув'язь з Богом, тому, що спілкуватись з ним необхідно буде лише російською мовою. Постає запитання: якщо Бог дав нам українську мову, то навіщо нам говорити з ним якоюсь іншою, тією, якою говорить Кирило, наприклад?

Отже, щоб зберегти власну самобутність та власну незалежну державу, українцям необхідно уяснити декілька простих речей. Найперше – раб ніколи не буває щасливий. Лише вільна людина у власній вільній країні може почуватись щасливою. Далі, в контексті зазначеного – Україні конче необхідно мати єдину помісну православну церкву та власного Патріарха. Усі здорові сили українського суспільства мають спрямувати зусилля на утвердження національної церкви, яка цементуватиме націю духовно. І нехай хвороблива ідея-фікс залєшанського людолова Кирила щодо побудови "русскаго міра" буде похована саме в Україні, саме в Києві.

РОЛЬ КРЕМЛЯ У ПОДІЯХ ЛИПНЯ–2008

Фрагменти інтерв'ю В.Балоги газеті "Комерсант-Влада" надто красномовно свідчать, як Москва завадила єднанню українського православ'я

"..."П'ятирічку" правління Ющенка в Москві згадують як страшний сон. Російські дипломати жартують, що 7 лютого (дата другого туру виборів в Україні) потрібно зробити червоним днем календаря, а то й прирівняти до 9 Травня. І хоча все начебто позаду, на вилицях чиновників, відповідальних за українську ділянку російської зовнішньої політики, починають грати жовна, ледве мова заходить про Ющенка. "Останні п'ять років стали випробуванням. Ми жорстко боролися за те, щоб не допустити вступу України в НАТО і зберегти там наш флот. Не без праці врятували канонічну єдність православної церкви", – перераховує в бесіді з "Владою" один з безпосередніх учасників недавніх дипломатичних баталій на українському фронті.

Найбільш складною справою дипломат вважає запобігання церковного розколу між Москвою і Києвом, який ледь не стався в липні 2008 року. Українська влада тоді спробувала використовувати святкування 1020-річчя Хрещення Русі, щоб добитися об'єднання трьох українських православних церков – Української православної церкви Московського патріархату (УПЦ МП), Української православної церкви Київського патріархату (УПЦ КП) і Української автокефальної церкви – і переконати константинопольського патріарха Варфоломія визнати УПЦ КП, що вважається в Росії розкольницькою.

Щоб перешкодити цьому, Москві довелося провернути цілу спецоперацію, одним з головних героїв якої виявився нинішній патріарх Московський і всієї Русі Кирило, в той час очолював відділ зовнішніх церковних зв'язків Московського патріархату. Кирило приїхав до Києва заздалегідь, щоб підготувати візит туди нині покійного патріарха Алексія II, і відразу ж зіткнувся з реальною загрозою церковного сепаратизму, розповідає співрозмовник "Влада" на Смоленській площі (мається на увазі МЗС РФ. – *Ред.*). "Навіть митрополит Володимир (глава УПЦ МП. – "Влада") тоді не просто підняв питання про автономію, а спробував вручити Кирилу відповідне прохання від імені всієї церкви в присутності її ієрархів. Але Кирило не розгубився, – згадує дипломат. – Він попросив висловитися з цього приводу гарячих прихильників канонічної єдності, таких, як митрополит Одеський і Ізмаїльський Агафангел та архієпископ Львівський і Галицький Августин".

Їхні полум'яні промови на підтримку єдності з Москвою виробили потрібний ефект, і митрополит Володимир відкликав прохання. Одночасно через Туреччину було вчинено тиск на вселенського патріарха Варфоломія, чия резиденція знаходиться в стамбульському районі Фанар. "Турки допомогли вплинути на Варфоломія, який, за нашими даними, був готовий визнати Українську православну церкву Київського патріархату. У результаті все обійшлося", – підсумовує співробітник російського МЗС. Яким чином Москві вдалося в боротьбі за єдність православ'я залучити на свій бік мусульманську Туреччину, він говорити відмовився... ".

P.P.S. Московські дипломати висловилися максимально відверто. То до чого ось вже два роки звинувачувати Патріарха Філарета в провалі переговорів у липні 2008 р.? Адже чиновники з Кремля і МЗС РФ самі зізналися – провал плану з об'єднання УПЦ КП і УАПЦ з визнанням їх Константинополем – одне з трьох головних досягнень російської дипломатії – світської і церковної – за "п'ятирічку" В.Ющенка.

Архієпископ УАПЦ Ігор (Ісіченко):

"ТВОРЦІ "РОСІЙСЬКОГО СВІТУ" РЕАНІМУЮТЬ ІМПЕРІЮ ЗЛА"

При укладанні нещасливого державного союзу Гетьманщини з Москвою 1654 р. було застережено, що Київська митрополія лишається в складі Константинопольської Церкви. Однак уже 1685 р. без відома й згоди Вселенського Патріярха київський митрополит Святополк Гедеон-Четвертинський поставляється в Москві, а наступного, 1686 р., шляхом політичного тиску й підкупу московській делегації вдається домогтися згоди Вселенського Патріярха на визнання цього переходу. Згодом патріярх, що згодився був на перепідпорядкування Київської митрополії Московському Патріярхові, був усунений від влади, а в томосі 1924 р. про надання Православній Церкві в Польщі автокефалії Константинопольська Церква констатувала, що перепідпорядкування Київської митрополії було неканонічним. Саме перехід Київської православної митрополії під юрисдикцію Москви спонукав єпархії на Правобережній Україні прийняти унію з Римом. А традиційний автономний статус митрополії був протягом XVIII ст. скасований, і Київська Церква, разом із усією православною спільнотою Московського царства, перетворилася на цілком підвладне цареві "Відомство православного сповідання". Наслідки цього відчутні досі: зазирнімо в неділю в сільську церкву на Донбасі та в Прикарпатті. Рівень релігійности східних українців і нині разюче відрізняється від наших співбратів на західних землях насамперед тому, що на моїх земляках фатально позначилася цинічна атмосфера московського церковного життя.

– Владико Ігоре, якщо московський патріарх Кіріл щоразу їде зросійщувати Україну, себто здебільшого виконує геополітичну роль, то, на Вашу думку, як це позначиться на довірі до нього як до духовного пастиря? Взагалі, чи є місце духовности там, де крізь усі щілини проглядає політика?

– Треба чітко усвідомлювати, що Московський Патріярхат є найбільш політизованою релігійною структурою на пострадянському просторі. Це дає йому перевагу у використанні невмирущого адмінресурсу, допомагає знайти спільну мову з бізнесменами, що вийшли з партії, комсомолу й КГБ, забезпечує його підтримкою цілком атеїстичних за вихованням і партійною ідеологією сил. Але це й руйнує довіру до нього власної пастви. Політична заангажованість творців нового "російського світу", прихована за вдалою імітацією власної сили, перетворює їх на заручників патологічної ідеї реанімування імперії зла. Для християнина, свідомого покликання "нового Вавилону", яким в апокаліптичних видіннях постає імперія майбутнього, така ситуація справді жахлива. Але – саме для християнина. Існує категорія "політичних православних" на кшталт Жириновського, для яких конфесійна належність – це лише форма декларування власної "російськости", найчастіше забарвленої монархізмом. Ось у цій верстві ініціативи патріярха Кирила викликають захват.

– Які, на Вашу думку, найближчі перспективи появи єдиної української національної церкви?

– Це залежатиме від нашої готовности відмовитися від використання в Україні московської моделі церковно-державних взаємин. Дуже зашкодили цим перспективам поверхово-декларативна політика попереднього президента й традиційна ставка влади на конформістів у рясах. Важливо усвідомити, що без провідної ролі Церкви-Матері, тобто Вселенського Патріярха, і поза зв'язком із нашими Українськими Православними Церквами в діяспорі, перетворення порізнених юрисдикцій на Єдину Помісну Церкву залишиться утопією.

Закінчення. Початок на 2-й стор.

Розмову вела Ольга ДУБОВИК

КОНСОЛІДАЦІЯ УКРАЇНСТВА

"Боже великий, єдиний! Нам Україну храни!"

методів боротьби за УССД при поглибленні згортання незалежності України? Дякую за відповідь.

– Так. І ми будемо використовувати для цього всі доступні засоби. Право на це дає нам наша Конституція. Зрештою, це є нашим природнім органічним правом і обов'язком, як перед своєю нацією, так і перед усім людством.

– Як ви ставитеся до процедури люстрації?

– Вважаю її доконечно необхідною, попри будь-які аргументи проти цього. Суспільство повинне пройти через очищення. Так, як це зробили інші нації: литовці, поляки, чехи, німці. Зрештою, це можна порівняти з інституцією сповіді, каяття і покути.

– Хто буде включений в перший десяток виборчих списків до Львівських міської освіти є глумом і наругою над українською нацією, над фундаментальними українськими цінностями, над історичною пам'яттю народу. І несе в собі загрозу нашому майбутньому.

– Скажіть, будь ласка, де можна отримати інформацію про діяльність КУН, партійні контакти?

– У нас є партійні інтернет-ресурси, це сайти: cun.lviv.ua, cun-lviv.org. На них можна прочитати не лише про партійну діяльність, а й отримати відповідь на інші життєві питання.

– Як на вашу думку, чи набере КУН 3% восени на місцевих виборах по області? Чому КУН завжди ішов на вибори у блоці?

– Переконаний, що цей рубіж ми подолаємо. КУН не завжди йшов у блоці на вибори. Більше того, ми відмовилися (єдині!) від участі в позачергових парламентських виборах 2007 року. Це зробили з двох міркувань: для нас неприйнятною була умова самоліквідації партії – інші на це погодилися. Окрім цього, ми вважали для себе неможливим відтягнути від задекларованої тоді демократичної коаліції бодай невелику кількість голосів, бо за таких обставин вона просто не відбулася б. Якби КУН в той час пішов на вибори самостійно, ми розуміємо, що на загальнонаціональному рівні набрали б 0,1–0,2 % голосів. І цього було б достатньо для того, щоб більшості у 226 депутатів коаліція БЮТ і НУНС не мала б. Тому ми вчинили принципово, дали можливість цій коаліції зреалізувати свою політику. Однак, вона своїм шансом не скористалися.

чина цього є проста – я ніколи не отримував посад з рук моїх керівників. А лише з волі мешканців Сокальщини. І тоді, коли депутати районної ради у 1990 році обрали мене головою районної ради, а пізніше головою виконкому, і тоді, коли в 1994 році загальним голосуванням жителі Сокальського району обрали мене головою районної ради. До речі, на моє глибоке переконання, саме такий підхід формування органів влади на місцях є найбільш оптимальним. І більше того, якби він був збережений до 2004 року, то напевно, революції під час президентських виборів робити не було б необхідності.

– Кого КУН думає підтримати на міського голову Львова – Садового, Писарчука, Куйбіду, Гірняка чи вашого колегу по обрядові Кука. Чи може висунете свого кандидата?***

– Швидше останнє.

– Вчора ФК "Карпати" презентував нову націоналістичну форму – чорно-червону. Як вам такий спосіб пропаганди націоналістичного руху?

– Ми стали ще більш палкими прихильниками "Карпат".

– Чому КУН так погано піариться? Повчіться у "Свободи" чи БЮТ. Наш виборець любить файні слова і обіцянки, а ви хочете бути правильними державотворцями. Це поважно, але…

– Можливо, ми й прислухаємося до ваших порад, однак, ми ніколи не сповземо в болото популізму, маніпуляції свідомістю та брехливих обіцянок.

– Доброго вам дня! Який вихід з політичної ситуації, що склалася в Україні бачить Конгрес, і які першочергові дії потрібно здійснити демократичним силам?

– В першу чергу, ми позиціонуємо згуртування націонал-патріотичних сил. Це є передумовою подальшого просування вперед, запорукою недопущення розповзання "регіоналізму", відмови від фундаментальних українських цінностей, утвердження української суті Української держави.

Дуже дякую всім за виявлену зацікавленість у спілкуванні, за поставлені запитання. Всі вони без винятку заслуговують на увагу і на те, щоб мати відповідь. До найближчих зустрічей. Вірмо. По вірі нашій і буде нам.

Слава Україні!

На Західній інформаційній корпорації (zik.com.ua) відбулась чат-конференція з депутатом Львівської обласної ради, головою Львівської обласної організації Конгресу українських націоналістів Миколою ПШЕВЛОЦЬКИМ. Подаємо вибірку найцікавіших запитань і відповідей.

Микола ПШЕВЛОЦЬКИЙ: "СУСПІЛЬСТВО ПОВИННО ПРОЙТИ ЧЕРЕЗ ОЧИЩЕННЯ"

– Як ви розцінюєте новий закон про вибори? На вашу думку, чи допоможе він націоналістичним силам нарешті згуртуватися у відстоюванні національних інтересів

– Новий закон про вибори має дуже багато недоліків. І, як на мене, недемократичних норм. Більше того, сам спосіб прийняття такого важливого закону викликає подив. Належалося б провести широке публічне обговорення, щонайменше. Закон же ж приймався кулуарно і поспіхом. Зрозуміло, що в інтересах однієї політичної сили, тієї, яка при владі.

Тим не менше, і в рамках такої законодавчої бази ми будемо активно працювати на виборах, реалізовуючи свої ідеологічні та програмові засади. Зрештою, закон дасть можливість отримати відповідь на запитання: "Хто є хто?". Ми не боїмося цього випробування. Звичайно, що в ході виборчої кампанії намагатимемось максимально сконсолідувати націоналістичний табір. Однак, це завдання не тактичне, а стратегічне. І одними виборами воно не вичерпується. Наша партія здійснила ряд кроків, спрямованих на таку консолідацію націоналістів. Але процес цей далекий від завершення.

– Чи має намір КУН йти на вибори самостійно чи увіллється в якусь іншу партію, НСНУ наприклад? Хто очолить ваш список до обласної ради? До міста Львова? Хто буде у перших п'ятірках?

– КУН на Львівщині і на Галичині піде на вибори самостійною політичною силою. Ми не виключаємо координації та узгодження наших дій з іншими політичними силами національно-патріотичного спектру. Та будемо запрошувати до участі в нашій кампанії представників націоналістичних громадських організацій, оскільки вони самостійно не можуть бути суб'єктом виборчого процесу. Виборчий список партії, на мою думку, повинен очолювати керівник партійної організації. Рішення з цього приводу буде прийматися на партійній конференції.

В перший п'ятці будуть авторитетні, знані в області та місті люди. Знову ж таки, остаточне рішення за партійною організацією.

– Яку ідеологію сповідуєте: ОУН(б) чи ОУН(м)?

– Про мою ідеологічну позицію, очевидно, свідчитиме моя приналежність до першої. Однак, на мою думку, сьогодні практично не існує відмінності між правдивими націоналістами, до яких би середовищ вони не належали. А це є передумовою до нашого повного згуртування. Для прикладу, сьогодні ми з друзями з ОУН(м) будемо брати участь у відкритті меморіальної дошки Ольжичу, спільно готуємося до організації та проведення Другого конгресу Українських націоналістів, після знаменитого об'єднавчого першого конгресу, який поклав початок ОУН, провідній політичній силі української нації середини минулого століття.

– Чи планує націоналістичний рух переходити у майбутньому до посилення та обласної рад на чергових виборах в листопаді?***

– Ці питання вирішить партійна конференція. Однак, я переконаний, що в їх числі будуть наші чільні активісти, депутати нинішнього скликання. Можу запевнити, що процес формування списків відбуватиметься в атмосфері внутрішньопартійної демократії та доброзичливої конкуренції.

– Чому ви не можете об'єднати всі сили, які є в опозиції в одну? Невже треба другого диктатора на зразок Сталіна, щоб всі об'єдналися проти тиску?

– Ми готові об'єднуватися, однак мають бути чітко окреслені засади такого процесу: світоглядні, ідеологічні, політичні, організаційні. Процес потребує виняткової коректності. Класичною ілюстрацією такого підходу є створення УГВР. Не зайвим є підкреслити, що українські націоналістичні сили влилися в неї багатьма потоками, але це не порушило її єдності і цілеспрямованості.

– Якою є позиція КУН щодо президента Януковича? Ви підтримуєте його дії? І чи треба нам Табачник?

– Ми до політики нинішнього керівництва держави є в однозначній опозиції, особливо гостро це стосується міністра освіти Табачника. Саме молодіжне середовище КУН було одним з ініціаторів "антитабачної" кампанії. І наша боротьба не буде припинена до часу звільнення останнього з високої державної посади. Перебування Табачника на посаді українського міністра

– Назвіть, будь-ласка, найсильніші осередки КУН по Львівській області?

– Львівська міська організація, Сокальська, Старосамбірська, Самбірська, Сколівська, Кам'янкобузька, Мостиська, Яворівська, Золочівська, Перемишлянська.

– Чи будете ви балотуватися на місцевих виборах 2010 року? Куди саме?

– Так, до Львівської обласної ради. Можуть бути й інші варіанти, все залежатиме від рішення партійної обласної конференції.

– Як можна було працювати на високій державній посаді і при цьому сповідувати високі моральні принципи КУН? Речі несумісні.

– Очевидно, мій досвід є спростуванням цієї тези. А при-

ЛИЧИНА РОСІЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ

МАЗЕПА І ТОЛСТОЙ – ОБОМ АНАФЕМА!

До приїзду Патріарха Кіріла в Україну

Між царською Росією та радянською насправді мало що змінилося: чиновники в рясах поступилися місцем "священикам" у погонах. Позбавлена впродовж століть моральної автономії, одержавлена російська церква не змогла виховати відпорність суспільства до системного насильства над ним з боку влади. Позаяк "несть власти, аще не от Бога".

То чи не варто вулицю Мазепи назвати просто відразу іменем Петра I?! Адже це він 1718 року заслав до Лаври своїх агентів у чернечому вбранні, які підпалили Лавру і знищили її архів з українськими літописами й актами ще княжої доби. Це він 1721 року видав маніфест, яким призначав себе головою церкви і скасовував інститут патріаршества, замінивши його "Святейшим Правительствующим Синодом" – фактично репресивним органом поліційної цензури. Так що Сталін і Путін мали гідного попередника.

Власне, саме зі Святійшого Синоду Петра і вийшли церковні ієрархи, які співпрацювали з більшовиками на кістках своїх розстріляних і закатованих побратимів. І на руїнах знищених, пограбованих, сплюжених церков називали Сталіна "Богоданным Вождем" та "Новым Константином", зазначаючи в церковних календарях державні свята поряд з церковними.

А передувала створенню Синоду ще одна інституція. Вирісши в Німецькій слободі, ненавидячи церкву і православну віру, Петро I, аби посіяти в народі презирство до церкви, створив "Всешутейший, Всепьянейший и Сумасброднейший Собор" – "орден" періодичних оргій, що збігалися якраз із церковними святами. На цих "соборах" цар і його поплічники топили жах від власних тортур та екзекуцій у горілчаному і сексуальному угарі, перекладаючи церковні ритуали на блюзнірську пародію, а церковнослов'янську мову – на такий рідний сьогоднішньому політичному (і не тільки) і російському і українському сьогоденню МАТ. Російські аристократи – члени "собору" Мєншикови і Ґоловіни, Турґеневи і Мусін-Пушкіни – мали додаткові імена, що оберталися навколо одного-єдиного слова, нещедрого на нюанси. Тобто країною правили "Починих..." і "Дуйнах...", "Изымайх..." і "Розломих... Траханиотов"...

А якби духовні особи богоспасенної Лаври захотіли перезвати вулицю Мазепи іменем Петра I, то варто пам'ятати, що на цьому "соборі" імператор іменував себе "Пахом-пихайх...".

Впродовж одного лише XX століття "Свята Русь Росія" двічі зазнала краху. "Православна імперія" легко стала атеїстичною державою, а після падіння Берлінського Муру так само легко повернулося православ'я, – і знову "одержавлене". Символ цього – Храм Софії Премудрості Божої... на Луб'янці. Спершу це було зловісне місце ЧК, ГПУ, НКВД, МГБ, КГБ. Тут переживав свої криваві параної живий Фелікс Дзержинський, засновник садистської системи знищення людей, тут він уже й кам'яний споглядав безславні результати своєї діяльності. 1991-го пам'ятник було знесено. А натомість 2001 року був відновлений Храм Софії Премудрості Божої... за участю співробітників ФСБ РФ. 2002 року – так само в присутності керівників ФСБ – його освятив Патріарх Алексій II.

Чи ж є, відтак, підстави дивуватися, що в незалежній Україні основними спільниками УПЦ Московського Патріархату в боротьбі проти Європи і демократії є комуністи? Чи дивно, що під час Помаранчевої революції антиукраїнські сили вимахували червоними прапорами з зображенням Сталіна і надписами: "Православие или смерть"? І ще менше треба дивуватися, що ціла низка неонацистських угруповань в сьогоднішній Росії виступає під православно-панславістськими гаслами. Для прикладу: один з найбільш радикальних ультраправих екстремістських націонал-соціалістичних рухів має назву "Славянский Союз". Скорочено: "СС"...

Послідовно жорстока і морально мертва від народження радянська влада, ця, за словами російського історика Юрія Афанасьєва, "многоликая и беспощадная пустота", власне, і породжена цим "одержавленим" православ'ям, яке вийняло з віри душу, зробило її заручницею ідеологічних схем, інтелектуально інертним матеріалом державного будівництва. "То, что называют "истинным", "ортодоксальным" православием, и есть это разложение, омертвение". І належать ці слова видатному російському філософу Ніколаю Бердяєву. Злютованість Церкви і Влади перетворила "Святу Росію" на "Каїнову землю", якщо вжити вираз російського релігійного письменника Василія Розанова.

Рятуючи в собі християнина

Тож якщо доведеться й перейменовувати вулицю Мазепи, треба не забути ще одне знакове для топографії Києва місце та ім'я: площа Льва Толстого. Бо йдеться саме про того Льва Толстого, якому та ж таки російська церква проголосила, як і Мазепі, анафему. Так що Мазепа перебуває в чудовій компанії!

Бо й справді: "вольнодумец" Толстой насмілився вважати російську церкву обскурантистською! В романі "Воскресение" російське духовенство – це бездушне церковне чиновництво, що допомагає владі визискувати людей. Цинік Топоров був карикатурою на Константіна Побєдоносцева, обер-прокурора того ж таки Святійшого Синоду, – і ставився Топоров до релігії, пише Толстой, "как относится куровод к падали", – приємного мало, але курей годувати треба. 1901 року Синод за підтримки імператора вирішив відлучити Толстого від церкви.

І далі – за завченим російським сценарієм. В "Определении Святейшего Синода" мовилось: "Известный миру писатель, русский по рождению, православный по крещению и воспитанию своему, граф Толстой, в прельщении гордого ума своего, дерзко восстал на Господа и на Христа (...) отрекся от вскормившей и воспитавшей его Матери, Церкви православной, (...) которая утвердила вселенную (...) и которою доселе держалась и крепка была Русь святая... (...) и тем неприкровенно, но явно пред всеми, сознательно и намеренно отторг себя сам от всякого общения с Церковию православною". Одне слово, амінь.

Толстой у своїй відповіді Святійшому Синоду сам відрікся від російської церкви. Але для того, щоб врятувати в собі християнина: "То, что я отрекся от церкви, называющей себя православной, это совершенно справедливо. Но отрекся я от нее не потому, что я восстал на Господа, а напротив, только потому, что всеми силами души желал служить ему. (...) я убедился, что учение церкви есть теоретически коварная и вредная ложь, практически же собрание самых грубых суеверий и колдовства, скрывающее совершенно весь смысл христианского учения: (...) Бога же – духа, Бога – любовь, единого Бога – начало всего, не только не отвергаю, но ничего не признаю действительно существующим, кроме Бога, и весь смысл жизни вижу только в исполнении воли Бога, выраженной в христианском учении (...)".

Тобто Толстой вилучив російське православ'я з християнства.

До церковного переслідування долучився й народ, за якого так вболівав російський геній. У своїй відповіді Синоду Толстой цитує такі глибоко "християнські" вислови: "Теперь ты предан анафеме и пойдешь после смерти на вечную муку и сдохнешь, как собака. Будь проклят, старый черт... Если правительство не уберет тебя, мы сами заставим тебя, прохвоста, замолчать". Люди на вулиці говорили йому вслід: "Вот дьявол в образе человека". "Лев Толстой в аду – називався фрагмент настінного розпису в церкві села Тазове Курської області.

І не тільки народ, а й сам Святий праведник – а за сумісництвом і чорносотенець – Іоан Кронштадський у своєму щоденнику в таких глибоко "християнських" тонах писав про Толстого, звертаючись прямісінько до Бога: "Доколе, Гди, терпишь злейшего безбожника, смутившего весь мир, Льва Толстого? Доколе не призываешь его на Суд Твой?"... Оскільки ж Гдь (то значить Господь у скорописанні російського святого) не озивався, святий піднімав тон і давав Гду такі рекомендації: "Гди, не допусти Льву Толстому, еретику, превосшедшему всех еретиков (а отже, й Мазепу?! – **О.П.**), достигнуть до праздника Рождества Пресвятой Богородицы, которую он похулил ужасно и хулит. Возьми его с земли – этот труп зловонный, гордостью своею посмердивший всю землю. Аминь".

З цих перлів російської православної риторики бачимо, що не тільки Мазепа сподобився бути Юдою, а й Толстой – "дерзкий, отъявленный безбожник, подобный Иуде предателю"...

В цій фанатичній і водночас цинічній Росії, яка долучала Бога до всіх кривавих державних справ, найбільший її письменник вийшов у ніч, щоб не повернутися. Страшне є фото його: вкутане в комір і шапку лице – ніби вирізане з кори замерзлого дерева, мов скрижанілі вуса й борода і розпачливі очі.

Толстой помер без причастя. "Та станція. Той поїзд. І останні / його слова: "тікати... доженуть..."", – написано в "Алеї Тиші" Ліни Костенко.

А в сьогоднішній Росії Толстой – не лише віровідступник, а й... екстреміст. Рішенням Ростовського обласного суду від 11 вересня 2009 року Лєв Толстой – "мужчина 1828 г. рождения, русский, женатый, место прописки: Ясная Поляна Щекинского р-на Тульской обл." – визначений як "противник Русского Православия", а вищецитована його відповідь Святійшому Синоду зарахована до екстремістських матеріалів. Той самий вердикт виніс і Кіровський суд в Єкатеринбурзі: визнав Толстого екстремістом.

На столітній ювілей анафеми – в лютому 2001 року – правнук графа Толстого Владімір Толстой, під чиїм віданням знаходиться музей-садиба письменника в Ясній Поляні, звернувся письмово до Патріарха Московського і всія Русі Алєксія II з проханням переглянути відповідний синодальний документ. В неофіційному теле-інтерв'ю Патріарх відповів, що перегляд можливий, однак лише за умови, що людина змінює свою позицію... В Толстого такої можливості вже не було.

Звичайно, Патріарху Алєксію видніше. Всезнаюча була особа. Бо перед тим, як узяти на себе високу патріаршу місію, як свідчать архівні матеріали й дослідження відомого дисидента Василія Мітрохіна та політолога Крістофера Ендрю, працював у якості... "агента Дроздова".

Тому треба конче перейменувати площу Льва Толстого – наприклад, на Площу Чекістів.

І привітати Патріарха Кіріла мав би один з керівників партії "Русский блок", який у Луганську на святкуванні 140-ліття з дня народження Леніна виступив з незабутнім гаслом: "С нами Путин, Ленин и Христос!" Кремлівська ієрархія "месій".

Одна лиш проблема: сотні вулиць Леніна і Сталіна – так само, як проспект Путіна в місті Грозному, – ведуть у топографії майбутнього в одному напрямку: в безнадійно глухий кут.

Оксана ПАХЛЬОВСЬКА

Закінчення. Початок на 4-й стор.

ЗАБОРОНЕНО АКЦІЇ

Київський окружний адміністративний суд заборонив акції і прихильників, і противників патріарха Кирила.

Відповідне рішення було винесено пізно увечері в минулої п'ятниці,.

Суд заборонив не тільки акції противників візиту патріарха Кирила, але і Хресний хід, який всеукраїнська громадська організація "Православний вибір" хотіла провести з нагоди його приїзду та на підтримку.

Водночас парафіяни та священники Української православної церкви Київського патріархату 28 липня здійснять Хресний хід від Володимирського собору до пам'ятника Князю Володимиру.

У зв'язку з винесенням судом заборон на проведення в Києві 25-28 липня 2010 акцій протесту та акцій на підтримку візиту Московського патріарха Кирила, Прес-центр Київської Патріархії роз'яснює, що судова заборона не може поширюватися на згаданий Хресний хід, адже він не є ні акцією протесту, ні акцією на підтримку візиту Московського патріарха і взагалі до цього візиту не має відношення. Хресний хід проводиться на виконання рішення Священного Синоду від 14 травня 2010 про загальноцерковному святкуванні Дня Хрещення Київської Русі-України. Це свято в 2008 р. указом Президента України також внесено до переліку державних свят.

КУН У ДІЇ

З ЛАВРОВА В ПОГОНЮ – ПІШКИ

Наталя КРВАВИЧ

Розвиток будь-якої держави, її соціальний стан великою мірою залежить від її мешканців. І Україна тут не є винятком. Кожен із нас, напевне, задумується: "А що такого можу зробити я, щоб хоч якимось чином допомогти своїй Батьківщині?" Але з будь-якої ситуації можна знайти вихід, тільки потрібно мати відкрите серце для нових ідей та віру в те, що Господь Бог допоможе усім, хто має добрі наміри і потребує підтримки.

Уже 5 років поспіль Конгрес Українських Націоналістів організовує молитовну прощу, гасло якої звучить: "З Богом в серці – за Україну". Ініціатором та організатором прощі є Старосамбірський провід Конгресу.

Другого липня, в післяобідню пору, прочани прибули в село Лаврів і розклали табір поблизу Лаврівського монастиря св. Онуфрія, який був заснований в середині XIII ст. на честь князя Лева Даниловича. Прибувши в це святе місце, усі пішли на вечірню. Після цього настоятель о. Микола вітав гостей і побував у їхньому таборі.

Після вечері усі прочани готувалися до сну, щоб набратися сили на наступний день, на те, щоб дійти в Погоню, яка була кінцевим пунктом прощі.

В суботу, 3 липня, підйом був о 6 год., після Св. Літургії, поснідавши і взявши червоно-чорні прапори, ми вирушили в дорогу.

Наш загін складався з 20 осіб. Бербих Андрій – вчитель музики з Добромиля, Козак Богдан – директор відділу культури з Старосамбора, отець Захарій з Добромильського монастиря, Надія Рапецька, Оля Єндзевич, Оксана Жук, Марія Мальчевська, які були відповідальними за приготування їжі. На Володимирові Єндзевичу лежала відповідальність розкладати намети і багаття, Степан Петрівський – молодий націоналіст із с.Сушиця, а також учні Добромильської школи, члени молодіжної спортивної організації "Сокіл": Манько Володимир, який щодня очолював колону, несучи Розп'яття, Блашко Андрій, Босак Іван, Ангерер Юлія, Гірник Ольга, Гладьо Анна, Гичка Лілія, Ридош Олена, Сулик Ірина, Цюба Наталія, Крвавич Наталя.

В перший день нашої ходьби ми проминули Ст. Самбір, де зупинилися біля пам'ятника Степану Бандері й до нас звернувся голова Старосамбірського проводу Володимир Васюта. Ночували ми цього дня в Самборі, зупинившись біля траси на Дрогобич.

Після довгої дороги першого дня було пройдено найбільшу частину шляху, усі з радістю смакували борщем і гречкою, пили гарячий чай. Наступний ранок, як і кожен інший, у нас починався із Служби Божої, яку відправляв о. Захарій. В цей день, в неділю, ми проходили Дрогобич. Нас зустрічали і вітали дрогобичани, мер міста Микола Гук висловив свою гордість за нас і сподівання, що в майбутньому жителі цього міста візьмуть активну участь у таких заходах. Цього дня ми зупинилися неподалік с. Раневичі, що за 7 км від Дрогобича.

Прокинувшись зранку, ми у своєму таборі зустрічали голову Дрогобицького осередку КУН Тараса Гентоша, який провідав нас і разом ми відбули Святу Літургію.

5 липня ми перейшли Стрий і зупинились ночувати у с. Миртюки, де розбили свій табір.

Кожного дня ми долали в середньому по 30 кілометрів, незважаючи на погодні умови. Під час дороги молилися на вервиці, о. Захарій відправляв молебні.

У вівторок наш загін успішно прибув до с. Гошів, де на Ясній горі стоїть церква Преображення Господнього і монастир о.Василіан, заснований 1570 р. Це місце паломництва багатьох християн з різних країн світу, які ідуть сюди, щоб поклонитися іконі Матері Божої.

У дорозі нам зустрічалися дуже приємні, добрі люди, які з радістю допомагали прочанам. Нам доводилося ночувати в будинку культури, в школі с.Павлівка.

9 липня, в п'ятницю, ми після тижня подорожі ступили на землю с. Погоня Тисменицького району. Тут, у монастирі Успення Матері Божої, нас щиросердечно вітав усміхнений отець Никодим. Після того, як наша мета була здійснена, усі ми щиро подякували Господу Богу за те, що дозволив нам подолати нелегкий шлях, поклонилися Чудотворній іконі Матері Божої і просили в неї ласки і заступництва для нашої Батьківщини.

Буває зранку я сміятись хочу,
Дивлюся в небо – щастям напуваюсь я.
І ніжний вітерець мені тихесенько
шепоче –
Це все Вкраїна-мати, це земля моя.
За неї всі ми, як один готові
Іти на смерть, боротись до кінця.
І кожну часточку синівської любові,
Вливаємо в молитву до Бога-отця.
З любов'ю в серці ми встаємо зрання,
І з нею ми відходимо в нове життя.
Та батьківське, суворе научання
Ми пам'ятатимем на все життя.
Любіть усі ви, Україну-мати,
Любіть й гордіться нею все життя.
Бо силу із землі нам треба
почерпати,
Як материнське молоко,
що п'є мале дитя.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

ВІДЛЕТІВ У ЗАСВІТИ

23 липня цього року Братство ветеранів ОУН-УПА Волинського краю імені полковника Клима Савура понесло велику втрату – відлетіла у засвіти душа станичного Нововолинської станиці Братства УПА сл.п. Сергія Романовича КАЛІЩУКА.

Ця втрата не лише для сім'ї, родини і друзів, а й для загальної справи українців. Прощаючись із померлим, люди не стримували сліз. Нелегке і бурхливе життя довелось прожити уродженцю поліського села Відоть, що на Турійщині, та завжди він був людиною доброзичною, розумною і справедливою, користувався заслуженою пошаною серед тих, хто знав його.

Народився Сергій Романович Каліщук 24 жовтня 1925 року. З дитячих літ пронікся духом патріотизму. Навчаючись у школі, був членом місцевої "Просвіти". З початком війни допомагав своїм старшим братам, членам підпільної ОУН, збирати, перевозити і магазинувати зброю, а в кінці 1942 року вже вступив до лав УПА. У 1943 році закінчив трьохмісяну підстаршинську школу на Старовижівщині, отримав псевдо "Сурмач" і керував боївкою. Потім організував сотню, в подальшому став бунчужним у сотні "Нерозлучного". Пізніше керував двома чотами, що долучились до команди "Рудого" і "Клима Савура".

Вів бої з німецькими карателями, відділами польської Армії Крайової. Важкохворим потрапив до рук фашистів і був запроторений у концтабір до Польщі, звідки його визволили радянські війська та забрали в Червону армію. На місце служби надійшли з Києва документи про приналежність Сергія Каліщука до ОУН. "Трійка" "за зраду Батьківщини" присудила йому вищу міру покарання, замінивши її на 25 років ув'язнення. Покарання відбував в Іркутську. Більше 20 років Сергій Романович Каліщук провів у засланні, та не втратив почуття патріотизму і не зневірився у національно-визвольній боротьбі. Після повернення в Україну ще понад тридцять років працював у Нововолинську і був активним борцем за українську національну ідею.

Із настанням незалежности України Сергій Романович – голова Меморіалу, станичний Нововолинської організації Братства ОУН-УПА, секретар і скарбник Волинської організації ОУН.

Нагороджений багатьма почесними відзнаками, а в 2007 році першим серед українських повстанців нагороджений "Орденом Ярослава Мудрого" 5-го ступеня, який отримав з рук Президента України Віктора Ющенка в палаці "Україна" в Києві.

Світла пам'ять про нескореного борця за волю і незалежність України залишиться у серцях побратимів і всіх людей, які мали приємність спілкуватися з ним. В журбі схиляємо голови і кажемо: "Хай рідна земля пухом тобі буде, шановний наш друже і побратиме!"

Василь КУШНІР, голова Братства ветеранів ОУН-УПА Волинського краю імені полковника Клима Савура

ЗАПРОШУЄ ПАРАФІЯ СВ. МИКОЛАЯ ЧУДОТВОРЦЯ НА АСКОЛЬДОВІЙ МОГИЛІ

Великою ласкою Божою є приймати і слухати Блаженнішого Любомира про пам'ять хрещення Руси-України рівноапостольним князем Володимиром. Щиро запрошуємо українців прийти на святкування і спільну молитву 28 липня 2010 року Божого о 17:00, щоб спільно долучитися до молебню святого рівноапостольного князя Володимира.

Пам'ятаймо, що місце, на якому збудовано Храм св. Миколая Чудотворця на Аскольдовій Могилі, освячувала рівноапостольна княгиня Ольга. Вона збудувала храм на могилі Аскольда і заповіла поховронити її на Аскольдовій Могилі, щоб уникнути язичеської тризни.

У спільній молитві маємо велике заступництво наших святих і просимо у Бога ласки для своїх родин, рідних, близьких, для нашої України.

Сповістіть один одного, щоб ми якнайчисельніше могли молитися з главою і отцем Української Греко-Католицької Церкви Блаженнішим Любомиром.

Олександр ПОПОВ

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9